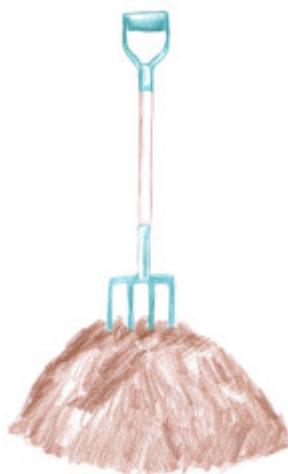

Jak to tenkrát bylo?

 litterate.cz/jak-to-tenkrat-bylo

Vidlák

25 ledna, 2023

Prezidentská volba na pozadí války, deindustrializace a zbídačení chudších vrstev národa. Prezidentská volba v zemi, která je největším exportérem elektřiny, ale zároveň má nejvyšší ceny za energie na světě. Prezidentská volba v době projednávání zákona o dezinformacích, který ukončí svobodu slova v této zemi. Prezidentská volba v národě, který je rozdělen na Prahu a lásku proti vsi a nenávisti. Alespoň takhle to říkají v Praze. Prezidentská volba, o které se dá tušit, že bude na dlouhou dobu poslední svobodná.

Takřka všechno se už stalo. Dávno. Podepsanými lišáckými smlouvami, kterým nikdo nerozuměl a za které jsme dostali trochu pozlátka a skleněných korálků. Přijetím složitých zákonů, kterými jsme se nechali uvázat na stále kratší řetěz. Jsme země, ve které nám už skoro nic nepatří, ale přesto to polovina národa ještě nevidí, i když platí za elektřinu velmi lichvářské ceny. Zůstávají poslední žalostné zbytky kdysi slavného průmyslu i zemědělství. Poslední zbytky majetku v českých rukách. Poslední zbytky intelektuálů, kteří se ještě neodrodili a nesklonili koleno před Baalem. Všechny státní instituce jsou už na té správné straně, zbývá poslední. Mocensky nepřiliš významná, ale s velkou symbolikou. Pražský hrad. Volební bitva vypukne zítra.

Jsem daleko od pravdy, když řeknu, že až to v sobotu skončí, dost se toho změní? Bych byl proto rád, aby se nezapomnělo na tu poslední chvíli před bitvou. Dovolte mi proto tuto švejkovsky patetickou zprávu.

Na jedné straně pole tu máme velkou armádu pod vedením generála. Postavil se pod korouhev svého skutečného pána. Vlaje nad ním velká a nezdolná vlajka NATO. Po jeho pravici stojí šedá eminence Kolář, který dohlíží, aby generál jednal podle pokynů z Washingtonu a postaral se, aby pro tuto bitvu mělo vojsko vše připravené. Zámorští páni nešetřili penězi ani vlivem. Po generálově levici stojí Pavel Řeporyjec Novotný, šašek a provokatér, který je si tak jistý vítězstvím, že už dopředu prozrazoval plány na výměnu českých obyvatel za ukrajinské.

Kousek víc vzadu, aby to nebylo moc vidět, vlaje zástava vlády. Na praporu je vyobrazena vysmátá tvář Blyštivého Péti, který je jen krůček od největšího triumfu mezi všemi porevolučními premiéry. Žádný lokaj mezi Čechy to nedotáhl dál než on. Neschopný hospodář, hrbící se před Verhofštatem, získal za pomoci médií sněmovnu i senát a chybí mu už jen Hrad, aby mohl sáhnout i na Ústavní soud. Už sní o náhubkových zákonech, díky kterým bude moci ještě lépe sloužit svým skutečným pánům. Nezajímá se o spáleniště, které po sobě zanechá, protože i na spáleništi si bude moci ohřívát svojí polívčičku. Korigované informace... to má napsané v erbu.

Hned vedle Fialy stojí Pekarová, Jurečka, Rakušan i Bartoš. Obklopeni novinářským kněžstvem, které jim odezírá ze rtů a stará se, aby celé jejich vojsko prodchnul ten správný duch. Mají výsledky. V Jablonci či Brně už to vypadalo skoro jako drancování. Novodobá uvědomělá mládež je už nachystaná a čeká na uvolnění z řetězu. Bez jakýchkoliv zábran už mluví o střílení do hlav a srážení důchodců k zemi. Jsou natěšení. Vědí, že jejich chvíle se blíží. Vědí, že brzy už nebudou muset používat důvtip, ale postačí staré dobré násilí. Nad hlavou jim vlaje prapor Pravého sektoru, protože přesně tam chtějí patřit.

Vedle těchto marodérů stojí neviditelný Michal Šmarda, kterého už vlastně nikdo nezná, ale někteří ještě matně vzpomínají, že kdysi by ČSSD stála v opačném táboře a byla by nepřehlédnutelně silná. Nebýt velení Sobotků, Hamáčků a Šmardů. Žádný dělník už tam s nimi nestojí. Jen Šabatová a pár dávných disidentů, kteří kdysi bojovali proti komunismu, aby to teď hodili prověřenému komunistickému kádru. Tomu nejlepšímu z nejlepších.

Teď právě rozvinul svoji zástavu i Karel Řehka a má na ní napsáno: „Výběrová mobilizace“ Dali ho dozadu, my to na druhé straně vidíme, ale Praha a láska to má za zády, aby jí to nevyděsilo.

Uprostřed mezi oběma stranami uvízl Libor Vondráček a jeho Svobodná kompanie. Chtěli zůstat stranou, ale místo toho po nich budou dupat všichni. Ve všeobecném ryku jejich hesla o pravicové svobodě nejdou slyšet.

Proti této síle stojí na druhé straně bitevního pole novodobý Albrecht z Valdštajnu. Jeden z největších feudálů, který by vlastně patřil tam k nim, ale oni ho nemají rádi. Je pro ně parvenu a odpadlík, protože si dodnes myslí, že by měli oni poslouchat jeho a ne naopak. Tak dlouho proti němu pletichařili, tak dlouho ho pomlouvali u nejmocnějších tohoto světa, tak dlouho proti němu intrikovali, ba i jeho děti proti němu využili, až se jim prostě přijel pomstít. Své heslo „Invita invidia“ zamaloval a půjčil si z erbu Jana Lucemburského heslo „Ich dene.“ Trochu mu ze štítu ještě kape barva... Stojí tam za sebe, protože takový vždycky byl. Je slabší než protivník, protože nikdy nehledal u nikoho pomoc, nikdy se nesnížil k prosbám. Pokud vítězil, bylo to jeho pracovitostí a tím, že si mohl za služebníky dovolit ty nejlepší z nejlepších.

Pak se stalo něco, co nikdo moc nečekal. Vedle velké zástavy s Čapím hnízdem a nápisem „nevinnen“ se začali řadit další. Malí páni i jednotlivci. Vesměs ti, kteří ještě nedávno proti tomuto Valdštejnovi vedli nesmiřitelný boj.

Petr Štěpánek a Trikolora tam mají svojí vlajku s desetkrát přeškrtnutým logem České televize. Zuzana Majerová obléká brnění severské Valkýry.

Jindra Rajchl má nad hlavou praporec s českým Trumpem, hned vedle něj stojí Jana Zwyrtek Hamplová v erbu antiwax, který ale v tomto týdnu překročil svůj stín.

Velký Šógun zůstal v Takešihovo hradě, protože ho Valdštajn na poslední chvíli řádně urazil... Bojovníci za SPD se začali zvolna vytrácet. Kolik jich odešlo, to nikdo neví. Pokud na poslední chvíli nedojde k velkému smíření, bude to nejspíš zlé. Zatím tu alespoň stojí Jaroslav Foldyna s nočním vlkem na korouhvi, ale kdo ví, co se mu teď honí v hlavě. Jestliže Petru Pavlovi mohou volby prohrát jeho ordneři z Jablonce, tak Babišovi může volbu prohrát nevraživost mezi ním a Okamurou.

Tam, dost daleko od Jindry Rajchla, stojí Dominik Ticháček v hloučku bývalých vojáků. Jejich vlajka je jasná. Válka je vůl. Mají tam i Pavla Šika v erbu Sankce jsou na houby a je tam s nimi i můj bratr. Strašně bych si přál, aby se Ticháček s Rajchlem během příštích dvou dnů dostali na dohled od sebe a podali si zase ruce.

Vidím argumentujícího Druláka, čerstvého pána z Nemanic, Kateřinu Konečnou, v erbu třešně a Skály, vidím současného prezidenta i s Ovčáčkem, vidím blogery, influencery, támhle je David Martínek a profesor Budil, tedy jestli mě nešálí zrak. Myslím, že vidím i Petra Hampla a Martina Konvičku, Kláru Samkovou. Láďa Vrabel je tu také. Támhle je mladý Stropnický s velkou korouhví iniciativy za mír... Vidím další jednotlivce i skupiny. Některé i maskované, protože ti na druhé straně neodpouštějí. A tam na kraji je i prapor s vidlemi, protože jsem se samozřejmě také dostavil. Chtěl jsem si tam napsat: Rovnost, svornost bratrství, ale měl jsem málo času i schopností, víc to připomíná brouka Pytlíka.

Na budoucí bojiště teď není dobře vidět, protože fejsbůkové a mediální vodníci začali na poslední chvíli vařit mlhu. Banují, blokují, mažou., překrucují, chytají za slovo, udávají. Dalo se to čekat. Než se zatáhlo, vypadaly síly skoro vyrovnaně. V posledních dnech tekly nervy, hodně se toho řeklo a ledacos se říct vůbec nemělo. Ale to tak bývá, když jde do tuhého. Teď už je to jedno.

Přišli jsme totiž sami. Nikdo nás nezmobilizoval, nikdo nám nic neslíbil, ať výsledek dopadne jakkoliv, žádné odměny nás nečekají. Motivace máme různé, proto jsem tady mlel pantem o těch erbovních heslech. Prosím odpusťte mi, pokud jsem vás při představování špatně vystihl.

Všichni, kdo tu stojí s námi, jsou dobrovolníci. Nemáme tu jediného člověka, který by byl ke své volbě Andreje Babiše někým nucen. Nestojíme tu, protože by nám někdo zakazoval vnoučata. Nemusíme nikomu v pondělí ukázat volební lístek s Petrem Pavlem, aby nás nevyhodili z práce, nikdo nám za něj nedá ani stovku, ani panáka. Přišli jsme ve svobodě. Spousta z nás by si před rokem nedovedla představit, že bychom něco takového mohli udělat. Máme smíšené pocity.

Jsme tady kvůli té vlajce NATO. Kvůli rozesmátému obličejí Petra Fialy. Kvůli tomu jejich chování v Jablonci, Děčíně i Brně. Kvůli té nenávisti, která kape z jejich facebookových profilů. Ano generále, kvůli těm lidem, kterými jsi se obklopil a které hodláš vyzdvihnout. To kvůli tvé podpoře Istanbulské úmluvě, kvůli vaší chuti na válku nejen do posledního Ukrajince. Sice to maskujete jak můžete, ale stejně to všude trčí jako sláma z bot. Jsme tady, protože se nestaráte o slabé a bezbranné a problémy státu řešíte tím, že je přesouváte na ty, co se nemohou bránit. Jsme tu, protože díky cenám energií vidíme, jaká kolonie jsme. Nám jde o hodně a nechceme vám dát naše děti.

Nějak jsme se odhodlali volit menší zlo. Ale jak řekla Lenka Procházková, spíš to bude pokus o prodloužení času, než se setmí. Budeme ho volit, protože mluví o míru, levných energiích a zaklíná se prací za prosté lidi. Ne, neděláme si iluze. Budeme ho volit, protože to, co vlaje tam naproti, to se začíná slévat do obrovského smrtihlava. Má to všechny parametry – bojůvky v ulicích, chytře volená slovíčka před mikrofony, frenetický potlesk, dostatek nenávisti, aby se proměnila v nelidskost, válečné nadšení a pramálo ohledů ke svobodě.

Pokud zvítězí Babiš, budou jeho soupeři tu svobodu potřebovat, aby se do něj mohli dál strefovat. Když vyhraje Pavel, budou potřebovat přesný opak, protože první obětí války je pravda.

Ne, nepřísahali jsme. Dobrovolně jsme přišli, kdo chce, ten dobrovolně odejde. Je třeba bojovat tak, aby bylo možné bojovat i zítra. Pokud prohrájeme, nesmíme být rozprášeni nadobro. Přišli jsme kvůli tomu, jak to cítíme a ne kvůli tomu, že bychom očekávali vděčnost. Víme, co volíme a víme, co nevolíme. Se všemi výhodami i nevýhodami. Až bude po všem, všichni se vrátíme domů a prostě budeme pokračovat v našich životech, pokud to půjde. Chleba levnější nebude.

Přesto bych si přál, abychom si to všichni pamatovali. Že to šlo. Že jsme se mohli postavit do jedné řady a možná jsme si nestáli všichni po boku, ale stáli jsme alespoň vedle sebe. Možná právě tohle bude to jediné, co nám po sobotě zbude. Je to jak smírčí oběť. Všichni se museli něčeho vzdát, překousnout svojí nechť, přemoci sami sebe. Každý se s tím musel vyrovnat sám. Pokud si v sobotu budeme lízat rány, není to vina nikoho z těch, kdo tady stáli. Udělali jsme, co se dalo za podmínek, jaké byly. Netřeba si nic nalhávat.

Zítra to začne. Měli bychom si dneska všichni podat ruce, jako když u husitů přijímali pod obojí chleba a vína, protože věděli, že budou stát proti přesile. Přeji nám všem, ať naše sounáležitost není dočasná. Bez ohledu na sobotní výsledek.

